

หลักสัปายะ 7 กับแนวทางจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

THE SEVEN SAPPAYA PRINCIPLES AND APPROACHES TO ENGLISH LANGUAGE LEARNING THROUGH CULTURAL TOURISM

พระครูกาญจนธรรมมารณ์¹, พระครูวินัยธรนงวิทย์ สิทธิเมธี (ทองหุ่ย)²,
พระมหาณรงค์ศักดิ์ สุทนโต (สุทนต)³, พระมหาสุรศักดิ์ ธีรกุลโร (เกื้อมรัมย์)⁴,
พระพัฒนวัชร ญาณสิริ (พูลสวัสดิ์)⁵

วิทยาลัยสงฆ์กาญจนบุรี ศรีไพบูลย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Phrakrukanchanathammaron¹, Phrakhruwinaithon Narongvit Siddhimedhi (Thongyoo)²,
PhramahaNarongsak Sutanto (Suthon)³, Phramaha Surasak Therañkuro (Kuemram)⁴,
Phra Pattanawat Nāṇasiri (Poonsawat)⁵
Kanchanaburi Sri Phaiboon Buddhist College, Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Corresponding Author E-mail : boonrawd900@gmail.com

(Received : May 1, 2025; Edit : May 17, 2025; accepted : May 20, 2025)

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้นำเสนอแนวทางการบูรณาการ หลักสัปายะ 7 กับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนในบริบทจริง ด้วยการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่สะท้อนคุณค่าทางวัฒนธรรมและศาสนา หลักสัปายะ 7 ประกอบด้วยสถานที่ อาวาสสัปายะ อาหาร โภชนสัปายะ บุคคล บุคคลสัปายะ การสนทนา ธรรมสัปายะ สภาพอากาศ อุตสัปายะ ท่าทาง อิริยาบถสัปายะ และจิตใจ จิตตสัปายะ ถูกนำมาเป็นเกณฑ์ในการออกแบบการเรียนรู้ที่เอื้อต่อสภาพแวดล้อมและประสบการณ์ที่เหมาะสม ในเชิงปฏิบัติ ผู้เรียนจะได้ลงพื้นที่วัดหรือชุมชนวัฒนธรรม เช่น ชุมชนตลาดน้ำ วัดเก่าแก่ หรือศูนย์เรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษจากสถานการณ์จริง การสัมภาษณ์พระสงฆ์หรือชาวบ้าน การเขียนบรรยายแหล่งท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษ หรือการจัดนิทรรศการวัฒนธรรมร่วมกับชาวต่างชาติ โดยกิจกรรมทั้งหมดดำเนินไปในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย มีผู้ให้คำแนะนำที่เกื้อกูล และกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ประโยชน์ของการประยุกต์ใช้หลักสัปายะ 7 คือ ช่วยสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เอื้อต่อสติ สมาธิ และความกล้าแสดงออก ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจในสถานการณ์ชีวิตจริง อีกทั้งยังได้ซึมซับคุณค่าทางวัฒนธรรม ส่งเสริมความเข้าใจในบริบทสังคม และพัฒนาทักษะภาษาในเชิงสื่อสาร

คำสำคัญ: หลักสัปายะ 7, การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ, การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม, การเรียนรู้เชิงประสบการณ์, บูรณาการพุทธธรรม

Abstract

This academic article presents an integrated approach to applying the Seven Conditions of Well-being (Sappāya 7) in designing English language learning through cultural tourism. The objective is to enhance learners' English proficiency in authentic contexts by engaging them in cultural and religious activities. The Sappāya 7, which includes supportive places (āvāsa-sappāya), suitable food (bhojana-sappāya), noble companionship (puggala-sappāya), meaningful conversation (dhamma-sappāya), favorable climate (utu-sappāya), comfortable posture (iriyāpatha-sappāya), and peaceful mental state (citta-sappāya), serves as a framework for creating a learning environment that fosters mindfulness, engagement, and relevance. In practice, learners participate in field-based activities at culturally rich sites such as traditional floating markets, historic temples, and local wisdom centers. These activities include interviewing monks or local residents, writing English descriptions of cultural landmarks, and organizing cross-cultural exhibitions with international participants. All activities are conducted in a relaxed and supportive atmosphere that encourages self-directed learning and interaction. The application of the Sappāya 7 principles contributes to a learning environment that promotes mindfulness, concentration, and confidence. Learners develop their communicative competence in real-life situations, while also absorbing cultural values and social context. This approach not only improves language proficiency but also cultivates intercultural understanding and sustainable communication skills grounded in cultural authenticity and Buddhist ethical principles.

Key word: Sappāya 7, English language learning, cultural tourism, experiential learning, integration of Buddhist principles

บทนำ

ปัจจุบัน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้กำหนดยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวให้ควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ขนบธรรมเนียมประเพณี และวิถีชีวิตแบบไทย ขณะเดียวกัน สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้ตระหนักถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวในฐานะกลไกสำคัญในการเพิ่มสมรรถนะและขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยบทบาทของการท่องเที่ยวถูกบรรจุไว้ภายใต้ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งเน้นการอนุรักษ์ ฟื้นฟู และดูแลรักษาสภาพแวดล้อมของชุมชน ศิลปวัฒนธรรม และแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเกื้อหนุนการพัฒนาคุณภาพชีวิตและเศรษฐกิจในระดับชุมชนในบริบทนี้ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมิใช่เพียงการรักษาอัตลักษณ์ท้องถิ่น หากยังเป็นเวทีการเรียนรู้ที่มีศักยภาพสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสถานการณ์จริง จากข้อมูลของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2565) พบว่านักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่มีความต้องการสื่อสารกับเจ้าบ้านในระดับเบื้องต้นถึงปานกลาง แต่ในหลายพื้นที่ นักเรียนหรือเยาวชนขาดโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางภาษาไม่สะท้อนถึงความสามารถในการสื่อสารได้จริง การบูรณาการหลัก สัปปายะ 7 จึงเป็นแนวทางที่ช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง โดยเชื่อมโยงพื้นที่ทางวัฒนธรรมกับกิจกรรมการเรียนรู้ที่ออกแบบให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ในบริบท ชุมชน หรือแหล่งท่องเที่ยว ผ่านกระบวนการที่เคารพในธรรมชาติของผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นแนวทางที่ตอบโจทย์ทั้งด้านการอนุรักษ์วัฒนธรรมและการพัฒนาศักยภาพการสื่อสารในระดับชุมชน (ชาชีวัฒน์ ศรีแก้ว, 2554 : 71) ซึ่งจะเห็นได้ว่า ภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบันได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตของคนไทยและประชากรทั่วโลก มนุษยชาติในยุคปัจจุบันใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารโดยตรง การใช้อินเทอร์เน็ต การรับชมรายการโทรทัศน์และภาพยนตร์ การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ หรือการศึกษาคู่มีวิชาการในสาขาต่าง ๆ และในตลาดแรงงานปัจจุบันบัณฑิตที่มีทักษะภาษาอังกฤษทั้งการพูดและการเขียน จะมีโอกาสในการทำงานที่กว้างขวางมากขึ้น ไม่จำกัดเพียงในประเทศไทยเท่านั้น หากคุณสามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ ก็ย่อมได้รับสิทธิประโยชน์และโอกาสที่เหนือกว่าผู้ที่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ด้วยเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต โลกของเรากลายเป็นโลกไร้พรมแดน การติดต่อสื่อสารและรับรู้ข่าวสารจากต่างประเทศสามารถทำได้ในเวลาเพียงเสี้ยววินาที ในการเข้าถึงโอกาสเหล่านี้ย่อมเป็นไปได้ยากหากปราศจากความรู้ด้านภาษาอังกฤษ แม้ว่าในระบบการศึกษาของไทยจะให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษมาอย่างต่อเนื่อง แต่ปัญหายังคงอยู่ที่รูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นเพียงด้านไวยากรณ์ คำแปล และการอ่านเพื่อการสอบ มากกว่าการพัฒนาทักษะการพูดและการฟังอย่างแท้จริง (จิตพิสุทธ์ จันตะคุต, 2568 : ออนไลน์)

ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาสากลที่ผู้คนทั่วโลกใช้ในการติดต่อสื่อสาร รวมถึงประเทศในกลุ่มอาเซียน (ASEAN) ซึ่งยอมรับให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสารระหว่างประเทศ ประเทศไทยแม้จะมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ แต่ก็มีควมจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับนานาชาติในทุกมิติ ดังนั้น การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญและหลีกเลี่ยงไม่ได้ (กรมอาเซียน, 2555 : 2) ปัจจุบัน พฤติกรรมนักท่องเที่ยวได้เปลี่ยนไปจากเดิม โดยมุ่งเน้นการมีปฏิสัมพันธ์และมีส่วนร่วมในกิจกรรมร่วมกับเจ้าของวัฒนธรรมมากขึ้น นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรง โดยต้องการมีส่วนร่วมในการศึกษา เรียนรู้ และใช้ชีวิตร่วมกับชุมชนเจ้าบ้าน ทั้งยังให้ความสำคัญกับความผูกพันระหว่างผู้มาเยือนกับเจ้าของพื้นที่วัฒนธรรมแนวมุ่งเน้นส่งเสริมให้เกิดการท่องเที่ยวในยุคใหม่มุ่งเน้นความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมุ่งสร้างประสบการณ์ที่น่าประทับใจและยั่งยืนในระยะยาว ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่การเกิดรูปแบบการท่องเที่ยวใหม่ ที่เรียกว่าการท่องเที่ยวเชิงประสบการณ์ (Experiential Tourism) หรือการท่องเที่ยวโดยมีส่วนร่วมับชุมชน (Community-based Tourism) (จุฑาธิปจันทร์เอียด.อังสุมาลิน จานงขอบ และณัฐพัชร มณีโรจน์, 2561 : 156-187)

การบูรณาการหลักสัปปายะในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จะเน้นที่แนวคิด “สัปปายะ” ในพระพุทธศาสนา ซึ่งหมายถึงความพอเหมาะพอดี เอื้อต่อการเรียนรู้และการเจริญภาวนาในมิติต่าง ๆ ทั้งด้านกาย จิต และปัญญา สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษร่วมกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในบริบทของยุคปัจจุบันที่ผู้เรียนมีแนวโน้มแสวงหาการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริงมากขึ้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษควร

ออกแบบให้สอดคล้องกับหลักสัปปายะ 7 ดังนั้นการบูรณาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายใต้กรอบของ “สัปปายะ” จึงไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาทักษะภาษาในบริบทจริง แต่ยังเสริมสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขในการเรียนรู้ และเชื่อมโยงกับชุมชนอย่างลึกซึ้ง เป็นแนวทางที่ตอบโจทย์การศึกษาเชิงบูรณาการในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างแท้จริง (มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2539 : 71)

ผู้จัดทำมีความประสงค์เพื่อเป็นแนวทางการบูรณาการหลักสัปปายะ 7 กับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยมุ่งหวังให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในบริบทจริงผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรม โดยใช้หลักการของพระพุทธศาสนาเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ผ่านการเลือกสถานที่และกิจกรรมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ทั้งในด้านกาย จิต และปัญญา อีกทั้งยังส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยให้เชื่อมโยงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวในยุคปัจจุบันที่มุ่งเน้นการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริงและมีส่วนร่วมกับชุมชน การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและใช้ภาษาในสถานการณ์จริงได้ดีขึ้น พร้อมทั้งเสริมสร้างจิตสำนึกและความผูกพันกับท้องถิ่นและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

หลักการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ตามหลักแล้วการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นรูปแบบหนึ่งของการท่องเที่ยวที่จัดขึ้นเพื่อเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้และเยี่ยมชมขนบธรรมเนียม ประเพณี และวิถีวัฒนธรรมของท้องถิ่น โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลหรือกิจกรรมพิเศษที่สะท้อนเอกลักษณ์ของแต่ละชุมชน จุดมุ่งหมายหลักคือการอนุรักษ์และสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมให้คงอยู่ต่อไป พร้อมทั้งส่งเสริมให้ประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการจัดการด้านการท่องเที่ยวเพื่อประโยชน์ร่วมกันของท้องถิ่น แนวทางสำคัญในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ดังนี้

- 1) เป็นประเพณีหรือวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์โดดเด่น วัฒนธรรมหรือประเพณีนั้นควรมีลักษณะเฉพาะตัวที่สะท้อนอัตลักษณ์ของชุมชน และมีคุณค่าควรแก่การอนุรักษ์และสืบสานต่อไป
- 2) เกิดจากความร่วมมือของคนในพื้นที่และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การจัดการด้านการท่องเที่ยวควรได้รับความร่วมมือจากชุมชน เจ้าของพื้นที่ และหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน โดยเฉพาะในด้านการวางแผน การบริหารจัดการ และการอนุรักษ์วัฒนธรรม
- 3) มีวิทยากรและมัคคุเทศก์ท้องถิ่น ผู้มีความรู้และประสบการณ์ในท้องถิ่นจะเป็นผู้ถ่ายทอดข้อมูลและเรื่องราวให้นักท่องเที่ยวอย่างถูกต้องและลึกซึ้ง ช่วยเพิ่มคุณค่าทางการเรียนรู้และสร้างความเข้าใจที่แท้จริง
- 4) เน้นการเรียนรู้ควบคู่กับความสนุกสนาน นักท่องเที่ยวควรได้รับทั้งสาระความรู้ ความเพลิดเพลิน และความประทับใจ พร้อมทั้งได้สัมผัสประสบการณ์ใหม่ในการดำเนินชีวิตตามบริบทของวัฒนธรรมที่แตกต่างจากสิ่งที่ตนคุ้นเคย (วรรณวณิช, 2539 : 65.)

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นกิจกรรมที่ให้ประสบการณ์หลายด้าน ทั้งการผ่อนคลาย การเรียนรู้ และการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งสามารถขยายขอบเขตความเข้าใจและการศึกษาของมนุษย์ได้ในหลากหลายมิติ โดยเฉพาะการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่เน้นการสัมผัสและเรียนรู้จากประสบการณ์ที่เชื่อมโยงกับความเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละชุมชนและวัฒนธรรมท้องถิ่น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมช่วยให้ผู้ท่องเที่ยวเข้าใจวิถีชีวิต การแสดงออกทางวัฒนธรรม การอนุรักษ์ประเพณี และสิ่งแวดล้อมผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่หลากหลาย โดยสามารถจำแนกประเภทของการท่องเที่ยวตามประเภทประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวได้รับดังนี้

การท่องเที่ยวเพื่อหาดีพันธุ การท่องเที่ยวที่เน้นการสังเกตและสัมผัสวัฒนธรรมจากประชากรต่างเผ่าพันธุ์ ผ่านการเข้าร่วมพิธีกรรมและประเพณีท้องถิ่น เช่น การไปเยือนหมู่บ้านท้องถิ่น การเข้าร่วมพิธีทางศาสนา และการสังเกตวิถีชีวิตที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละเผ่าพันธุ์

การท่องเที่ยวเพื่อวัฒนธรรม การท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นการสัมผัสวัฒนธรรมท้องถิ่นผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การแสดงศิลปะพื้นบ้าน การจัดงานเทศกาลท้องถิ่น หรือการเรียนรู้การทำอาหารและหัตถกรรมที่สะท้อนถึงวิถีชีวิตและประเพณีของชุมชน

การท่องเที่ยวเพื่อประวัติศาสตร์ การท่องเที่ยวที่เน้นการศึกษาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ผ่านสถานที่สำคัญต่าง ๆ เช่น พิพิธภัณฑ์ โบราณสถาน หรือการเยือนอนุสาวรีย์ที่บอกเล่าเรื่องราวความรุ่งเรืองในอดีต ซึ่งมักมีการจัดแสดงประวัติศาสตร์ผ่านเทคโนโลยีและสื่อหลากหลายรูปแบบ

การท่องเที่ยวเพื่อสิ่งแวดล้อม การท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยมีการเน้นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเชื่อมโยงกับธรรมชาติ เช่น การเดินป่า การถ่ายภาพทิวทัศน์ หรือการสัมผัสความงามของท้องทะเลและป่าไม้ที่ยังคงความอุดมสมบูรณ์

การท่องเที่ยวเพื่อนันทนาการ การท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นการพักผ่อนหย่อนใจ เช่น การเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาทางน้ำ หรือการไปเยือนแหล่งท่องเที่ยวที่มีบริการต่าง ๆ เช่น ชายหาด สนามกอล์ฟ หรือการทำกิจกรรมทางสังคมที่ช่วยผ่อนคลายจิตใจ

การท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ การท่องเที่ยวที่เกิดจากการเดินทางเพื่อวัตถุประสงค์ทางธุรกิจ เช่น การประชุม การสัมมนา หรือการพบปะกับลูกค้าหรือพันธมิตรธุรกิจ ซึ่งสามารถรวมกับการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาหรือการพักผ่อนร่วมกัน

การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล การท่องเที่ยวที่จัดขึ้นเพื่อเป็นรางวัลหรือสวัสดิการให้กับพนักงานหรือสมาชิกขององค์กรต่าง ๆ โดยเป็นการท่องเที่ยวที่สนับสนุนทั้งในด้านการศึกษา การพัฒนาความรู้ และการผ่อนคลายผ่านกิจกรรมนันทนาการ (คำเกิง โถทองและคณะ, 2550 : 32) สอดคล้องกับ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีหลักสำคัญ 4 ประการ ดังนี้

การศึกษาความสำคัญและคุณค่าของทรัพยากรวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเริ่มต้นจากการศึกษารวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความสำคัญและประวัติศาสตร์ของทรัพยากรวัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ เพื่อให้ผู้ท่องเที่ยวได้เรียนรู้และเข้าใจถึงคุณค่าของสิ่งเหล่านั้นอย่างลึกซึ้ง

การปลูกสร้างจิตสำนึกและการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมช่วยส่งเสริมให้คนในชุมชนท้องถิ่นรักและหวงแหนทรัพยากรของตน รวมถึงการสร้างตระหนักรู้ถึงความสำคัญของการอนุรักษ์และการบริหารจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน ชุมชนสามารถมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยวในหลากหลายรูปแบบ

การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมต้องมุ่งเน้นการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น และสร้างความเพลิดเพลินจากประสบการณ์การท่องเที่ยว พร้อมทั้งสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมให้กับนักท่องเที่ยว

การเคารพในวัฒนธรรมของชุมชนต่าง ๆ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมส่งเสริมให้เกิดการเคารพวัฒนธรรมของชุมชนอื่น ๆ และของเพื่อนบ้าน โดยให้ความสำคัญกับการรักษา (ชูเกียรติ นพเกตุ, 2542 : 29)

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นรูปแบบหนึ่งของการท่องเที่ยวที่เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้และสัมผัสวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างใกล้ชิด ผ่านกิจกรรมที่สะท้อนเอกลักษณ์และวิถีชีวิตของชุมชน จุดมุ่งหมายคือการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของคนในพื้นที่เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน แนวทางการส่งเสริมประกอบด้วย การเน้นอัตลักษณ์ การมีส่วนร่วมของชุมชน การจัดกิจกรรมที่ให้อรรถรสและความเพลิดเพลิน รวมถึงการใช้เทคโนโลยีท้องถิ่นในการถ่ายทอดความรู้ การท่องเที่ยวประเภทนี้จึงสร้างทั้งความเข้าใจเชิงลึกและความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเจ้าบ้านกับผู้มาเยือน

การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนและประยุกต์วิธีการสอนให้สอดคล้องกับบริบทของผู้เรียน รวมถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ในแต่ละระดับชั้น โดยต้องสามารถเลือกใช้วิธีการเรียนการสอน กิจกรรม ตลอดจนสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุดทางการเรียนรู้ โดยใช้แนวคิดสำคัญที่ครูยุคใหม่ควรศึกษาและนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 1) หลักสูตรภาษาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-Centered Language Curriculum) 2) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) 3) การสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Language for Specific Purposes) 4) การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ (Integrated Learning) 5) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) 6) การสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาเป็นหลัก (Content-Based Instruction) 7) การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach) 8) การเรียนรู้จากการทำโครงการ (Project-Based

Learning) 9) การเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน (Task-Based Language Learning) 10) การสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) 11) การสอนโดยการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) 12) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบไพรแม็ทซิสเต็ม (4 MATs Language System) ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ครูควรออกแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาในด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการเรียนรู้ ความสามารถในการใช้ภาษา และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามกรอบมาตรฐานการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลายและเหมาะสม เช่น การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ซึ่งเป็นวิธีที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ส่งเสริมการทำงานร่วมกันในลักษณะมีส่วนร่วม ประกอบด้วย การจัดกิจกรรมโต๊ะกลม (Round Table) เพื่อใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และการออกเสียงอย่างถูกต้อง จนนำไปสู่ความเข้าใจในเนื้อหา และสามารถนำไปใช้ได้จริงในบริบทการสื่อสารที่หลากหลาย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 : 144-145) การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพนั้น สามารถดำเนินการผ่าน 5 ขั้นตอนหลัก ดังนี้

1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm-up)

มีเป้าหมายเพื่อกระตุ้นความสนใจและสร้างความพร้อมในการเรียนรู้บทเรียนใหม่ อาจเริ่มด้วยการทบทวนเนื้อหาที่เคยเรียน หรือเชื่อมโยงเข้าสู่หัวข้อใหม่ที่กำลังจะเรียน โดยกิจกรรมในขั้นนี้อาจใช้เพลง เกม นิทาน ปริศนา คำทาย การสนทนา หรือกิจกรรมการแสดง เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน

2) ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

มุ่งให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาที่ถูกต้อง เช่น การออกเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ โดยครูจะทำหน้าที่เป็นผู้ให้ข้อมูล (Informant) และเลือกใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับการใช้จริงในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนมีบทบาทในการรับฟัง สังเกต และทำความเข้าใจ เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะทางภาษาในขั้นต่อไป

3) ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice)

มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่ได้เรียนรู้อย่างหลากหลายผ่านสถานการณ์จำลอง ผู้สอนอาจใช้กิจกรรม เช่น การสนทนา การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ การทำชิ้นงาน การฝึกทำแบบฝึกหัด หรือการนำเสนอผลงาน เพื่อให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบภาษาและเริ่มใช้ภาษาได้อย่างมั่นใจยิ่งขึ้น

4) ขั้นการนำไปใช้ (Production)

เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อพัฒนาความคล่องแคล่ว (fluency) และสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษา เป็นขั้นตอนสำคัญในการประเมินความสามารถของผู้เรียนว่าสามารถถ่ายโอนความรู้ไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด

5) ขั้นสรุป (Wrap-up)

มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้ทบทวนและสรุปสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว กิจกรรมในขั้นนี้อาจประกอบด้วยเพลง เกม แบบฝึกหัด การนำเสนอผลงานของกลุ่ม หรือการให้รางวัล เพื่อเสริมแรงและสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ต่อไป (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2540 : 12.) นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้อังกฤษยังเชื่อมโยงกับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 5 ประการ

หลักการที่ 1 หลักการถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle) หลักการนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดข้อมูลที่ได้รับการฟังหรือการอ่านให้อยู่ในรูปแบบอื่น เช่น การพูดหรือการเขียน ซึ่งการที่ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดข้อมูลได้อย่างถูกต้อง แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในเนื้อหานั้นอย่างแท้จริง

หลักการที่ 2 หลักการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (The Information Gap Principle) การสื่อสารจะเกิดขึ้นได้อย่างมีความหมายต่อเมื่อผู้เรียนเผชิญกับ “ช่องว่างของข้อมูล” ซึ่งต้องพึ่งพาข้อมูลจากผู้อื่นเพื่อเติมเต็มความเข้าใจของตนเอง หลักการนี้ส่งเสริมการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทั้งด้านการใช้โครงสร้างภาษา และการเลือกข้อมูลที่เหมาะสมเพื่อสื่อสารให้สำเร็จ

หลักการที่ 3 หลักการเติมข้อมูลที่สมบูรณ์ (The Jigsaw Principle) เน้นให้ผู้เรียนร่วมกิจกรรมในลักษณะที่แต่ละคนมีข้อมูลบางส่วนที่แตกต่างกัน ซึ่งต้องนำมารวมกันเพื่อสร้างความเข้าใจหรือผลงานที่สมบูรณ์ เช่น การประกอบชิ้นส่วนภาพ หรือ

แลกเปลี่ยนข้อมูลเฉพาะบุคคล หลักการนี้มักใช้กับกิจกรรมกลุ่มที่เน้นภาระงาน (Task-oriented) หรือการแก้ปัญหา (Problem Solving)

ประการที่ 4 หลักการพึ่งพาอาศัยกันในการทำงาน (The Task Dependency Principle) เป็นหลักการที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนต้องทำหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มที่ เพื่อให้เพื่อนในกลุ่มสามารถนำข้อมูลที่ตนจัดเตรียมไว้ไปใช้ต่อไปได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน สร้างความรับผิดชอบร่วมกันในการเรียนรู้

ประการที่ 5 หลักการแก้ไขเนื้อหา (The Correction for Content Principle) เน้นการตรวจสอบและปรับปรุงความถูกต้องของการสื่อสาร โดยครูมีบทบาทในการประเมินว่าผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องหรือไม่ ทั้งในด้านเนื้อหาและการใช้ภาษา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาและสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Savignon, S.J., 1991 : 5)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องออกแบบกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน โดยอิงแนวคิดที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ครูควรเลือกใช้กิจกรรม วิธีการ และสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะภาษาในเชิงสื่อสารได้จริงในสถานการณ์ชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นแนวทางการสอนแบบ Communicative Language Teaching, การเรียนรู้จากภาระงาน (Task-Based Learning) หรือการเรียนรู้แบบบูรณาการ (Integrated Learning) ที่ผสมผสานเนื้อหาทางภาษาเข้ากับเนื้อหาทางวัฒนธรรม สังคม และสิ่งแวดล้อม

หลักสัปปายะ 7 กับแนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ในการนำหลักสัปปายะ 7 กับแนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ผู้จัดทำขออธิบายถึงหลักสัปปายะ 7 โดยมีรายละเอียดต่อไปนี้

อวาสาสัปปายะ การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสามารถประยุกต์แนวคิดเรื่อง “อวาสาสัปปายะ” ได้โดยการจัดกิจกรรมในสถานที่ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น วัดหรือสถานปฏิบัติธรรมที่สงบและมีคุณค่าทางวัฒนธรรม ทำให้ผู้เรียนเกิดสมาธิ เปิดใจเรียนรู้ และมีแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน ผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การฟังบรรยายภาษาอังกฤษ การสนทนากับมัคคุเทศก์ การแปลป้ายวัดหรือบทสวด และการทำโครงการหรือสื่อประชาสัมพันธ์ในรูปแบบภาษาอังกฤษ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้สอดคล้องกับหลักการเรียนรู้ภาษาที่เน้นการสื่อสารในบริบทจริง ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ทางภาษาเข้ากับวัฒนธรรมท้องถิ่นและพัฒนาทักษะการถ่ายโอนข้อมูล รวมถึงส่งเสริมคุณลักษณะอันพึงประสงค์และจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยผ่านการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ (พระพรหมคุณาภรณ์, 2545 : 286)

โคจรสัปปายะ การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสามารถเชื่อมโยงแนวคิดเรื่อง “โคจรสัปปายะ” ได้ โดยเลือกพื้นที่ชุมชนหรือแหล่งวัฒนธรรมที่เหมาะสมและเอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น หมู่บ้านที่มีเอกลักษณ์ทางประเพณี ศิลปะ หรือวิถีชีวิตที่ชัดเจน มีสิ่งแวดล้อมปลอดภัย เดินทางสะดวก และประชาชนให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษ เช่น การสัมภาษณ์ การฝึกสนทนา หรือการเขียนรายงานภาคสนาม ซึ่งสถานที่เช่นนี้จะกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจ เกิดปฏิสัมพันธ์จริงกับเจ้าของวัฒนธรรม และสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาไปพร้อมกับการเรียนรู้ความหลากหลายทางวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้ง (มหามกุฏราชวิทยาลัย, มปป : 102.)

ภัสสะสัปปายะ การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสามารถเชื่อมโยงกับแนวคิดเรื่อง “ภัสสะสัปปายะ” ได้ โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกพูดคุยด้วยถ้อยคำที่เหมาะสม สอดคล้องกับบริบททางวัฒนธรรมของท้องถิ่น เช่น การซักถามข้อมูลจากชาวบ้าน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น หรือการเล่าเรื่องประสบการณ์เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งช่วยฝึกสมาธิในการฟัง พูด และเลือกใช้คำอย่างมีสติ ลดการพูดที่ฟุ่มเฟือยหรือเบี่ยงเบนจากเป้าหมายของการเรียนรู้ อันนำไปสู่การพัฒนาทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์จริง (พระโสภณมหาเถรฯ อัครมหาบัณฑิต 2548 : 20-21)

บุคคลสัปปายะ การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสามารถเชื่อมโยงกับหลัก “บุคคลสัปปายะ” ได้โดยให้ผู้เรียนเลือกปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่มีเจตนาเกื้อกูลต่อการเรียนรู้ เช่น พระภิกษุหรือชาวบ้านที่ยินดีถ่ายทอดความรู้ด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น ส่งผลให้ผู้เรียนมีสมาธิ ฝึกทักษะการฟัง พูด และคิดอย่างมีวิจารณญาณในบริบทจริง ลดการเสียสมาธิจาก

บุคคลที่ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ อันนำไปสู่การสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างมีคุณภาพและมีจริยธรรม (มหามกุฏราชวิทยาลัย, มปป : 102)

โภชนสัปปายะ การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสามารถเชื่อมโยงกับหลัก “โภชนสัปปายะ” ได้โดยจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้สัมผัสและเรียนรู้เกี่ยวกับอาหารท้องถิ่นที่ก่อเกิดต่อสุขภาพและเหมาะสมกับร่างกาย เช่น การร่วมกิจกรรมทำอาหารวัดหรือชิมอาหารวิถีพุทธ พร้อมฝึกการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเรื่องราวรสชาติ วัตถุดิบ และวัฒนธรรมอาหาร ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีสมาธิและเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงในบริบทที่เอื้อต่อจิตใจ (มหามกุฏราชวิทยาลัย, มปป : 103)

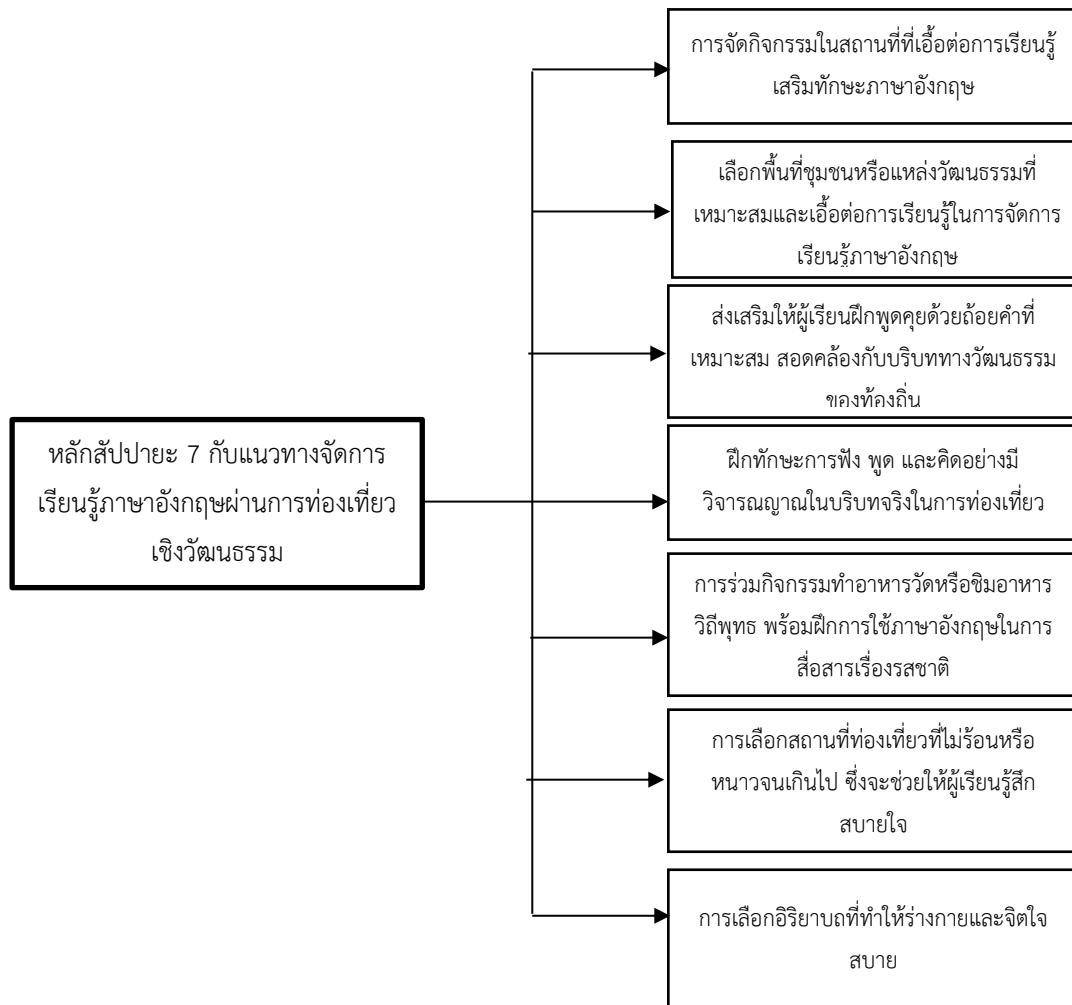
อุตสัปปายะ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สามารถมองได้จากมุมมองของสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการเรียนรู้และการพัฒนาจิตใจเพื่อความสำเร็จในการศึกษา เช่นเดียวกับการเลือกสภาพอากาศที่เหมาะสมสำหรับการปฏิบัติธรรม การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมก็ต้องการสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย เช่น การเลือกสถานที่ท่องเที่ยวที่ไม่ร้อนหรือหนาวจนเกินไป ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจ มีสมาธิ และสามารถเปิดใจเรียนรู้ภาษาอังกฤษและวัฒนธรรมท้องถิ่นได้อย่างเต็มที่ เมื่อเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม การศึกษาภาษาอังกฤษในบริบทการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมก็จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจวัฒนธรรมและการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงได้ดีขึ้น สร้างความเชื่อมโยงระหว่างทักษะภาษา กับประสบการณ์การท่องเที่ยวที่มีคุณค่า ซึ่งเสริมสร้างการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืน (มหามกุฏราชวิทยาลัย, มปป : 103)

อิริยาบถสัปปายะ โดย “อิริยาบถสัปปายะ” กับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สามารถมองได้ว่าอิริยาบถที่เหมาะสมในระหว่างปฏิบัติเช่นเดียวกับการเลือกวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ ตัวอย่างเช่น การเลือกอิริยาบถที่ทำให้ร่างกายและจิตใจสบาย เช่น การเดินในธรรมชาติหรือการนั่งในที่ที่เงียบสงบ จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษรู้สึกผ่อนคลายและมุ่งมั่นกับการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การเลือกกิจกรรมที่ทำให้เกิดความสบายทั้งร่างกายและจิตใจ เช่น การเดินชมสถานที่สำคัญ การนั่งในสถานที่ที่สามารถฟังและเรียนรู้คำศัพท์หรือประโยคจากคนท้องถิ่นได้ จะทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับความเครียดหรือการไม่สบายใจที่อาจเกิดขึ้นจากกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมการเลือกอิริยาบถที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จะช่วยเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่ดีขึ้นและทำให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างราบรื่นและมีความสุข (มหามกุฏราชวิทยาลัย, มปป : 62)

การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสามารถบูรณาการกับหลักสัปปายะ 7 เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ โดยการเลือกสถานที่และกิจกรรมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น การเรียนในวัดหรือชุมชนที่มีวัฒนธรรมเฉพาะตัวช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะภาษาผ่านกิจกรรมจริงๆ เช่น การสัมภาษณ์หรือการแปลภาษา การเลือกปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่มีความรู้และมีเจตนาเกื้อกูล ส่งเสริมการใช้ภาษาในบริบทวัฒนธรรม การเรียนรู้อย่างต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม เช่น อากาศและอิริยาบถ เพื่อให้การเรียนรู้มีความสุขและเกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุด

องค์ความรู้ใหม่

องค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับ “หลักสัปปายะ 7 กับแนวทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม” โดยผู้จัดทำได้จัดทำเป็นองค์ความรู้ใหม่ดังนี้

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ใหม่

บทสรุป

การบูรณาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยใช้หลักสัปปายะ 7 ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพอย่างเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะด้านการพัฒนาทักษะการสื่อสารในสถานการณ์จริง ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นเมื่อได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตจริง เช่น การสื่อสารกับชาวบ้าน การแปลข้อมูลท่องเที่ยว หรือการนำเสนอสถานที่ทางวัฒนธรรมต่อผู้เข้าชมชาวต่างชาติ กิจกรรมที่ออกแบบให้อยู่ในบริบทที่เหมาะสมตามหลักสัปปายะ 7 ได้แก่ การเลือกสถานที่เรียนรู้ที่สงบเป็นธรรมชาติ อากาศสัปปายะ การจัดสื่อการเรียนรู้ที่เข้าใจง่าย ธรรมสัปปายะ และการจัดกิจกรรมในช่วงเวลาที่เอื้อต่อสมาธิ อุตุสัปปายะ ล้วนส่งผลให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจและมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้น

ผลการศึกษาสอดคล้องกับแนวคิดของ Kolb (1984) เรื่อง Experiential Learning ซึ่งระบุว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพเมื่อผู้เรียนได้มีประสบการณ์ตรงและนำมาสะท้อนคิด ตลอดจนสนับสนุนผลการศึกษาของ วันไชย กิ่งแก้ว (2565) ที่ชี้ว่าการเรียนรู้ภายใต้บริบทและวัฒนธรรมช่วยพัฒนาทั้งภาษาและจริยธรรมของผู้เรียนอย่างควบคู่กัน อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างจากแนวทางการเรียนแบบท่องจำที่เน้นการท่องจำและแบบฝึกหัดเป็นหลัก ซึ่งไม่สามารถสร้างการมีส่วนร่วมเชิงประสบการณ์ได้อย่างเต็มที่ ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษควรพิจารณาบูรณาการกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมภายใต้กรอบของหลักสัปปายะ เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่ยั่งยืนทั้งด้านภาษาและคุณค่าทางวัฒนธรรมในผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- กรมอาเซียน. (2555). **ความรู้เกี่ยวกับประชาคมอาเซียน**. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงการต่างประเทศ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). **แบบฝึกประกอบการสอนตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน ภาษาอังกฤษ** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- จิตพิสุทธิ์ จันตะคุต. (2561). **ความสำคัญของภาษาอังกฤษ**. สืบค้น 8 มกราคม 2568, จาก <https://sites.google.com/site/krujitpisut/khwam-sakhay-khxng-phasa-xangkv>
- จุฑาธิปต์ จันทรเอียด, อังสุมาลิน จำนงขอบ, & ณัฐพัชร มณีโรจน์. (2561). **การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประสบการณ์ในพื้นที่อำเภอวัฒนานคร จังหวัดสระแก้ว**. วารสารศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่, 10(2).
- ชาวิวัฒน์ ศรีแก้ว. (2554). **รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540**. กรุงเทพมหานคร: สมานการพิมพ์.
- ชูเกียรติ นพเกตุ. (2542). **การท่องเที่ยวโดยใช้ชุมชนเป็นฐานจุดเริ่มต้นของการพัฒนาอย่างยั่งยืน**. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- ดำเกิง โถทอง และคณะ. (2550). **เส้นทางท่องเที่ยวอารยธรรมขอมในประเทศไทย กัมพูชา ลาว**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- พระพรหมคุณาภรณ์. (2545). **พจนานุกรมพุทธศาสตร์ฉบับประมวลธรรม Dictionary of Buddhist** (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร: บริษัท เอส อาร์ พรินติ้งแมสโปรดักส์ จำกัด.
- พระโสภณมหาเถระ อัครมหาบัณฑิต. (2548). **วิปัสสนานัย เล่ม 1 (พระพรหมโมลี (สมศักดิ์ อุปสโม, ป.ธ. 9, Ph.D.) ตรวจชำระ; พระคันธสารภิกขุ, เรียบเรียง)**. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ซีเอไอเซ็นเตอร์.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์. (ม.ป.ป.). **วิสุทธิธรรมแปล ภาค 3 ตอน 2**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.
- มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). **พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- วรรณ วทัญญู. (2539). **ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). **วิธีสอนภาษาอังกฤษ** (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Savignon, S.J. (1991). **Communicative Language Teaching: State of the Art**. TESOL Q.